

Aan: De voorzitter van de Commissie verzoekschriften
European Parliament
B-1047 BRUSSELS

Betreft: Verzoekschrift tot het openen van een debat inzake “holocaust ontkenning” vs “vrijheid van meningsuiting”.

Goor, 20 juli 2015

Geachte Voorzitter,

Nu de ARD enige maanden geleden een interview met Angela Haverbeck heeft uitgezonden over wat er zich volgens haar in de Holocaust heeft afgespeeld, is wellicht de tijd rijp om een debat te voeren over de vraag wat er zich destijds met name in en rond Auschwitz heeft afgespeeld alsmede de vraag in hoeverre het redelijk en billijk is dat het, gezien de beschikbaarheid van nieuwe informatie over met name Auschwitz, in een aantal EU lidstaten verboden is de holocaust te ontkennen, waarbij met name de reikwijdte van de betreffende wetgeving dusdanig is dat in een aantal gevallen het doel voorbij geschoten wordt en de vrijheid van meningsuiting geweld aan gedaan wordt.

Het kan toch niet zo zijn dat mensen die naar eer en geweten historisch en/of technisch/forensisch onderzoek doen naar hetgeen zich in de Tweede Wereldoorlog heeft afgespeeld in de gevangenis terecht komen omdat hun onderzoek leidt tot conclusies die niet overeen komen met de algemeen aanvaarde geschiedschrijving?

Het gaat toch lijnrecht in tegen de vrijheid van meningsuiting als mensen opgesloten worden, puur vanwege het hebben van een afwijkende mening op grond van feiten onderzoek en/of technisch/forensisch onderzoek?

Voor zover mij duidelijk is, is dit precies wat er is gebeurd met de Duitse Chemicus Dr. Germar Rudolf, die onderzoek heeft gedaan naar de concentraties blauwzuur in de muren van de gaskamers en de ontsmettingsruimtes in Auschwitz, hetgeen tot de conclusie leidde dat het, vanuit technisch wetenschappelijke overwegingen, onmogelijk is dat de ruimtes die in Auschwitz als gaskamers worden aangemerkt daadwerkelijk tot dat doel gediend hebben. Zijn conclusies kwamen, voor zover ik heb begrepen, overeen met eerder vergelijkbaar onderzoek door de heer Fred Leuchter en het bestaan van de gevonden “discrepanties” wordt op de website van het Auschwitz Museum bevestigd.

Nu weet ik niet of de heer Rudolf, naast het publiceren van zijn onderzoeksresultaten, ook uitspraken heeft gedaan die opgevat kunnen worden als het verspreiden van haat jegens een minderheidsgroep en/of het verheerlijken van het Nazi regime. Als dat het geval is, dan vind ik het persoonlijk te rechtvaardigen als hij om die reden vervolgd is.

Het gaat mij er dus nadrukkelijk niet om wetgeving die getroffen is tegen het verspreiden van haat, racisme, onverdraagzaamheid, etc., zoals dat bijvoorbeeld in Nederland is geregeld. In Nederland zijn racistische uitingen, het verspreiden van haat, etc. verboden, hetgeen in de praktijk voldoende is

om dergelijke uitingen, inclusief neo-Nazistische uitingen, aan te pakken. Ik plaats hierbij wel de kanttekening dat men zich mijns inziens wel wat actiever zou mogen opstellen in de aanpak van de trend om haat te verspreiden jegens Moslims en dan met name populistische politici zoals de heer Wilders, zo ik op 18 juli j.l. ook aan de Eerste en Tweede Kamer geschreven heb.

Maar goed, het gaat mij puur om de mijns inziens onrechtmatigheid van wetgeving die dusdanig breed is, dat ze gebruikt kan worden om resultaten van historisch onderzoek die de overheid en/of bepaalde groeperingen niet welgevallig is te censureren. Mijns inziens komen we dan terecht in een, binnen onze rechtsstaten, onaanvaardbare schending van de vrijheid van meningsuiting.

Nu is het onderwerp waar we het over hebben bijzonder beladen en veel mensen associëren het niet geloven in het bestaan van gaskamers in Auschwitz onmiddellijk met "holocaust ontkenning", ondanks het feit dat het niet geloven in een specifieke manier waarop holocaust slachtoffers zijn vermoord op een specifieke plaats (Auschwitz) toch iets heel anders is dan het ontkennen van het feit dat in ieder geval meer dan 2.5 miljoen Joden door het Nazi regime zijn vermoord vanwege hun afkomst en/of geloofsovertuiging en dan met name in Polen en Wit Rusland. Toch is dit wel begrijpelijk, aangezien niet te ontkennen is dat verreweg de meeste mensen die niet geloven in de gaskamers in Auschwitz tot deze mening gekomen zijn vanuit neo-Nazistische en/of racistische denkbeelden. Het is dan ook niet vreemd dat wanneer iemand openlijk te kennen geeft niet in de gaskamers in Auschwitz te geloven dit nogal wat negatieve emoties teweeg brengt, hetgeen ongetwijfeld ook bij u het geval zal zijn.

In mijn geval is het zeker niet zo dat ik vanuit racistische denkbeelden tot mijn conclusie ben gekomen. Ik ben lid van de Partij voor Mens en Spirit omdat ik geloof in de holistisch spirituele grondslag van deze partij, hetgeen betekent dat ik geloof dat ultimo alle mensen c.q. zielen één zijn, onderdeel uitmaken van één bewustzijn c.q. één opperwezen, één Godheid, zo u wilt. Dit betekent tevens dat ik geloof dat al wat men een ander aan doet, men uiteindelijk zichzelf aan doet en dat ik principieel geen onderscheid kan maken in ras, levensovertuiging, seksuele geaardheid, etc. Ik geloof dat ieder mens is zoals hij/zij is met een reden en dat het niet aan mij is om hierover te oordelen, laat staan te veroordelen.

Mijn twijfels over het bestaan van de gaskamers in Auschwitz zijn begonnen toen ik de documentaire van David Cole, "David Cole in Auschwitz", gezien had, een destijds jonge man van Joodse komaf, die een aantal merkwaardige feiten over de gaskamer die aan toeristen getoond wordt naar voren bracht.

Dat het nu heel goed voorstelbaar is dat Auschwitz waarschijnlijk geen vernietigingskamp maar een werkkamp moet zijn geweest waar vele mensen door de erbarmelijke omstandigheden stierven, zou echter niet betekenen dat er geen holocaust heeft plaats gevonden, waarbij men wel degelijk tot doel had de Joden te vernietigen en aldus volkerenmoord pleegde. Dat blijkt uit het zogenaamde "Korherr rapport", waarin de statistieken vermeld staan van de "Sonderbehandlung", een eufemisme voor (vokeren)moord, die circa 2.5 miljoen Joden door toedoen van Himmler's SS het leven kostte en waarbij de meest verschrikkelijke oorlogsmisdaden zijn begaan. Dit rapport is geschreven in januari 1943 door de hoofd inspecteur van het statistiek bureau van de SS, Dr. Richard Korherr, onder de titel "Endlösung der Judenfrage", in opdracht van Heinrich Himmler.

Volgens dit rapport was het aantal Joden in Europa tussen 1937 en 1942 gereduceerd met ca. 4 miljoen. Daarnaast vermeldt men dat "evacuaties" vanuit *"het grondgebied van het Rijk inclusief het grondgebied in het Oosten, etc. [...] van oktober 1939 of later tot 31 december 1942"* bij elkaar 2,419,656 Joden betrof. Deze "evacués" waren in 1943 dus niet meer in Europa en werden in het rapport als "Abgang" (vertrokken) gerekend. Men hoeft zich weinig illusies te maken dat deze mensen Europa levend hebben verlaten. De stellingname van mensen die beweren dat "de hele

Holocaust één grote leugen" is, is dan ook absoluut onhoudbaar.

Dat neemt echter niet weg dat er over Auschwitz een aantal merkwaardige zaken naar boven zijn gekomen die ons dwingen de geschiedschrijving over dit specifieke kamp kritisch onder de loep te nemen en waar nodig te herschrijven. Om te beginnen wordt er nogal gegoocheld met de officiële aantallen. Hierover schreef rabbijn Lody B. van de Kamp in 2008 in het Reformatorisch Dagblad een opiniestuk, waarin hij de gids in Majdanek aanhaalde:

"Maar waar ik mij zorgen over maak is dat de getallen iedere keer naar beneden worden bijgesteld. Iedere keer weer opnieuw. Het zal nog een aantal jaren duren en dan zal het verhaal überhaupt niet meer bestaan. Dan is het allemaal een sprookje geweest. Alsjeblieft, ter wille van al diegenen die hier vermoord zijn, vertel de wereld hoe er nu al hier, op deze plek, met getallen wordt geschoven."

Ook in Auschwitz zien we dit fenomeen, zo Gie van den Berghe optekende in "Streven", januari 1992:

"Eind 1990 ontstond er de nodige beroering toen bekend werd dat het hoofd van de historische afdeling van het vermaarde onderzoekscentrum in Auschwitz, Franciszek Piper, had berekend dat geen vier miljoen mensen waren omgekomen in Auschwitz, het aantal dat sinds het Neurenbergproces (1946) in brede kringen werd aanvaard, maar 'slechts' 1,1 à 1,5 miljoen, waaronder minstens één miljoen joden. De opschudding werd niet veroorzaakt door dit onderzoeksresultaat of door het bij implicatie relatief laag aantal niet-joodse slachtoffers (voornamelijk Polen, Russen en zigeuners) maar door de verwijdering van een gedenksteen in Auschwitz waarop sprake was van vier miljoen slachtoffers."

Als hieruit één ding kunnen concluderen, dan is het wel dat de door het Stalinistische Rusland aan de Neurenberg tribunalen verstrekte gegevens niet zonder meer betrouwbaar zijn. We dienen ons dan ook af te vragen wat er wel klopt aan de Russische informatie en wat niet.

Deze zelfde Dr. Franciszek Piper verklaarde op beeld in documentaire getiteld "David Cole in Auschwitz" dat de gaskamer in het hoofd Auschwitz kamp, waarvan men aan toeristen vertelt dat deze geheel in authentieke staat is, een naoorlogse "reconstructie" is. Volgens hem omdat in 1944 het bewuste gebouw niet meer als gaskamer maar als schuilbunker in gebruik was en voor welk doel de Duitsers ook de vierkante gaten in het dak, waar Zyklon B door naar beneden werd geworpen, hadden dicht gemaakt. Opmerkelijk detail in de genoemde documentaire is dat, voor zover David Cole destijds bekend, er weliswaar luchtfoto's zijn waarop het betreffende gebouw zichtbaar is, maar op geen van de luchtfoto's (vierkante) gaten in het dak zichtbaar zijn. Dit suggereert dat er nooit gaten in het dak gezeten hebben, althans, tot de na-oorlogse "reconstructie".

In deze documentaire wordt ook melding gemaakt van het zogenaamde "Leuchter rapport", waarover op de website van het Auschwitz-Birkenau museum te lezen is dat dit:

"geschreven [is] door een Amerikaanse fabrikant van executie apparatuur en in 1988 door de ontkenners uitgeroepen werd als een onthulling op een internationale schaal en een doorbraak in de perceptie van Auschwitz. Leuchter verklaart dat er veel minder sporen van waterstofcyanide in de muren van de gaskamers in Auschwitz is aangetroffen dan in de muren van de desinfectie kamers, en concludeert dat Zyklon B niet gebruikt was om mensen te vermoorden, maar meer, slechts sporadisch, voor desinfectie."

Waterstofcyanide ofwel blauwzuur is een stof die bij het gebruik van Zyklon B (met de B van blauwzuur) vrijkomt en in de muren trekt en daar achterblijft, waardoor deze zowel aan de binnen-

als aan de buitenkant blauw uitslaan. Dit kan vele jaren zichtbaar kan blijven, zoals in de genoemde documentaire te zien is. Het Auschwitz museum bevestigt het bestaan van de door Leuchter gevonden "discrepanties" op haar website:

"de oorzaak van deze discrepanties zijn onder andere de verschillende tijdsperiodes voor blootstelling aan waterstofcyanide in de desinfectiekamers en de gaskamers."

Ook schrijft men dat:

"een gecertificeerde Duitse chemicus, Germar Rudolf, houder van een doctoraat van het gerespecteerde Max Planck Instituut [...] vergelijkbare 'research'[sic] uitvoerde in 1991-1992"

Hierbij vermeldt men dat hij in Duitsland tot twee keer toe tot gevangenisstraf werd veroordeeld wegens het ontkennen van het bestaan van de gaskamers in Auschwitz. Opmerkelijk hierbij is dat men enerzijds het bestaan van de gevonden "discrepanties" bevestigt en anderzijds geen goed woord over heeft voor het werk van Leuchter en Rudolf dat deze "discrepanties" aan het licht bracht.

Het bovenstaande bevat slechts de belangrijkste argumenten die er op wijzen dat er de ruimten die in Auschwitz als "gaskamers voor het vermoorden van mensen" aangemerkt worden niet voor dat doel kunnen zijn gebruikt. Voor verdere informatie verwijs ik naar de genoemde documentaire, alsmede het rapport van Dr. Germar Rudolf.

Hoewel het bovenstaande voldoende argumenten bevat op basis waarvan men gerede twijfel kan hebben over de aanwezigheid van gaskamers voor het vermoorden van mensen in Auschwitz, geeft dit nog geen motief om dit verhaal tot op de dag van vandaag in stand te houden, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het verhaal rond de gaskamer in Dachau, dat inmiddels wel is ontkracht.

Wat zou het geheim van Auschwitz kunnen zijn dat het motief zou kunnen vormen om dit twijfelachtige verhaal, ook 70 jaar na dato, nog altijd in stand te houden?

Het antwoord op die vraag is zonder meer schokkend en heeft alles te maken met zowel het Duitse als het Amerikaanse atoomprogramma.

Buna?

Een deel van het Auschwitz complex bestond uit de "Monowitz Buna-Werke", dat door IG Farben was gebouwd om synthetisch rubber (buna) en benzine te produceren, daarbij gebruik makende van slavenarbeid. Hierover merkte Joseph Farrell in zijn boek "Reich of the Black Sun" het volgende op:

"De enorme synthetische rubber- en benzinefabrieken werden afgemaakt, nadat 300.000 concentratiekamp arbeiders het constructie apparaat van het bedrijf hadden doorlopen. 25.000 van deze gevangenen werden eenvoudigweg wreed de dood in gewerkt door uitputting. De fabrieken zelf waren niets minder dan gigantisch. In feite zo gigantisch dat 'ze meer elektriciteit gebruikten dan de hele stad Berlijn.'

Gedurende de oorlogstribunalen, echter, was het niet deze weezinwekkende catalogus van feiten over de fabriek die de geallieerde aanklagers verwonderde. Wat hen verwonderde was dat, ondanks zo'n enorme investering aan levens, geld en materiaal, er 'nooit ook maar één pond Buna was geproduceerd'. De Farben directeuren en managers in het beklagdenbankje drongen hier bijna obsessief op aan.

Meer elektriciteit dan de hele stad Berlijn - destijds de achtste grootste stad ter wereld - om absoluut niets te produceren?

Als dit waar was, dan zouden de enorme uitgaven van kapitaal en arbeid en de enorme elektriciteitsconsumptie niets maar dan ook helemaal niets significant hebben toegevoegd aan de Duitse oorlogsinspanning. Het behoeft geen betoog dat er iets goed fout zit in dit plaatje.

Niets van dit alles was destijds te begrijpen, niets van dit alles is thans te begrijpen, tenzij de fabriek helemaal geen Buna fabriek was natuurlijk..."

Farrell haalt veelvuldig het boek "Critical Mass" van Carter Hydrick aan, die hierover opmerkt:

"Er is zeker iets fout met dit plaatje. Een samenstelling van de drie centrale en algemeen bekende feiten hierboven omschreven - elektriciteitsconsumptie, constructie kosten, en IG Farben's reputatie - vormt niet vanzelfsprekend een plaatje dat een Buna fabriek het type project was dat in Auschwitz geconstrueerd werd. Een dergelijke samenstelling schetst wel een plaatje, daarentegen, van een ander belangrijk productieproces in oorlogstijd, hoewel geheim in die tijd.

Dat proces is Uranium verrijking."

Farrell concludeert:

"In ieder geval wijst alle bewijs er op dat er een groot, zeer goed gefinancierd, en zeer geheim Duits isotopen verrijkingsprogramma bestond tijdens de oorlog, een programma dat tijdens de oorlog met succes is vermomd door de Nazi's, en na de oorlog door de Geallieerden werd verhuld. Maar dit brengt zijn eigen vragen met zich mee.

Hoe dicht was dat programma bij het verkrijgen van voldoende grote voorraden van wapen kwaliteit Uranium om een bom (of bommen) te kunnen maken?

En ten tweede, waarom getroostten de Geallieerden zich na de oorlog zo veel moeite om dit te verhullen?"

Aan de andere kant van de oceaan werkten de Amerikanen aan hun atoomprogramma, dat eind 1944, begin 1945 in grote problemen verkeerde, zo Hydrick ontdekte toen hij in de archieven van het Amerikaanse atoomprogramma, het Manhattan project, de productiecijfers onderzocht. Dit leidt tot een aantal prangende vragen, volgens Farrell:

"Als de voorraden van wapen kwaliteit uranium ca eind 1944, begin 1945 ongeveer de helft waren van wat men nodig had na twee jaar onderzoek en productie, hoe kreeg het Manhattan Project de grote hoeveelheid uranium 235 in handen die het nodig had in de paar maanden tussen maart en het werpen van de Little Boy bom op Hiroshima in augustus, slechts 5 maanden later?

Hoe kreeg het dit huzarenstukje voor elkaar, als men na ongeveer drie jaren productie nog slechts minder dan de helft van de kritische massa aan wapen kwaliteit uranium had geproduceerd?

Waar kwam de missende uranium 235 vandaan?

En hoe heeft men het dringende probleem van het ontsteken van een Plutonium bom opgelost?

Uiteraard is het antwoord dat als het Manhattan Project niet in staat was om voldoende verrijkt

Uranium te produceren in zulks een kort tijdsbestek - maanden in plaats van jaren - dan moeten de voorraden aangevuld zijn vanuit externe bronnen, en er is slechts één reële plek met de benodigde technologie om op een dergelijke schaal uranium te verrijken.

Die bron was Nazi Duitsland."

Zo doende kan men tot de conclusie komen dat het zeer waarschijnlijk is dat in de IG Farben fabriek nabij Auschwitz Uranium werd opgewerkt binnen het Duitse atoomprogramma en dat met aldaar opgewerkt Uranium-235 de productieproblemen van het Amerikaanse Manhattan project zijn opgelost, waarna het ironisch genoeg alsnog in Japan is aangekomen, de bestemming van U-boot U-234 die het opgewerkte Uranium alsmede ontstekingsmechanismes voor Plutonium bommen vervoerde, maar zich uiteindelijk overgaf aan de Amerikanen.

Hiermee is duidelijk dat zowel de Amerikanen als de Russen, die het kamp bevrijd hebben en mogelijk nucleaire apparatuur, materiaal en documentatie in handen hebben gekregen, er belang bij hadden en wellicht nog hebben om dit aspect van Auschwitz geheim te houden, hetgeen een duidelijk motief geeft om het een en ander aan propaganda te verspreiden ten einde lastige vragen te vermijden. Het is in ieder geval niet te ontkennen dat er propaganda over gaskamers is verspreid door de Amerikanen, aangezien men filmbeelden heeft verspreid van een gaskamer in Dachau, terwijl later duidelijk is geworden dat er in Dachau nooit iemand is vergast.

Uiteraard kan ik in dit verzoekschrift niet meer dan zeer beknopt de belangrijkste feiten en overwegingen omtrent wat er in Auschwitz is gebeurd aan stippen, maar ik hoop hiermee in ieder geval duidelijk te hebben gemaakt dat er een verschil is tussen "holocaust ontkenning" in het algemeen en het naar eer en geweten op basis van feitelijke gegevens doen van historisch en/of technisch onderzoek. Onderzoek dat tot schokkende conclusies kan leiden, welke in een aantal EU lidstaten niet gepubliceerd mogen worden, vanwege een te breed te interpreteren wetgeving omtrent het verbieden van "holocaust ontkenning".

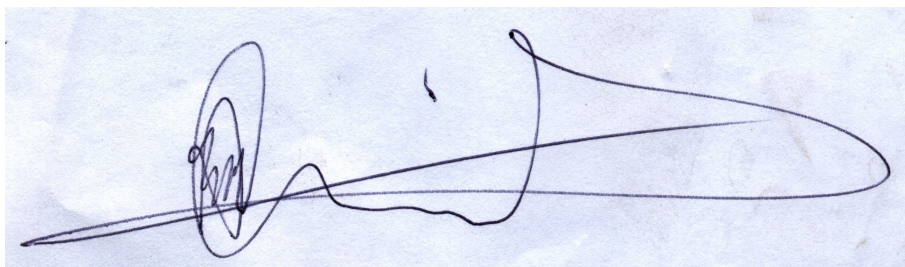
Ik maak mij dan ook grote zorgen over in hoeverre deze verboden in de betreffende lidstaten te rijmen zijn met het recht op vrije meningsuiting, zo ongeveer één van de belangrijkste grondrechten in iedere rechtsstaat.

Ik verzoek u daarom:

- kennis te nemen van het bovenstaande, alsmede de gerefereerde informatie;
- een debat te voeren over de vraag of, gezien het bovenstaande, de vrijheid van meningsuiting in een aantal lidstaten in het geding is, als het gaat om het hebben van een mening die afwijkt van de algemeen aanvaarde geschiedschrijving rond de holocaust, uitdrukkelijk zonder dat er daarbij sprake is van racistische en/of neo-nazistische denkbeelden en/of uitingen;
- te overwegen of u, gezien het bovenstaande, aanleiding ziet om op gepaste wijze actie te ondernemen en, zo ja, deze ook te ondernemen.

Met vriendelijke groet,

Arend Lammertink, MScEE,
Schoolstraat 107,
7471 WV Goor,
Nederland.
M: +316 5425 6426

Referenties / bronnen:

http://www.refdag.nl/opinie/gegoochel_met_getallen_in_polen_1_280937

<http://www.serendib.be/artikels/lachtoffers-ontkenners-wetenschappersenkennisovervol.htm>

<http://auschwitz.org/en/history/holocaust-denial/denial-forms>

<http://auschwitz.org/en/history/holocaust-denial/leuchter-report>

<http://auschwitz.org/en/history/holocaust-denial/germar-rudolf>

"David Cole in Auschwitz"

<http://www.youtube.com/watch?v=PWCOjOj4RAU>

https://en.wikipedia.org/wiki/Monowitz_concentration_camp

<http://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/reichblacksun/chapter02.htm>

<http://www.bibliotecapleyades.net/sociopolitica/reichblacksun/chapter03.htm>